

AUTOREFERAT

1. **Imię i nazwisko:** dr Gracjan Szymczak

2. **Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/artystyczne:**

- Dyplom magistra sztuki w zakresie gry na fortepianie, Akademia Muzyczna im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu, 2009 r.
- Dyplom magistra sztuki w zakresie gry na wiolonczeli, Akademia Muzyczna im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu, 2009 r.
- Stopień doktora sztuk muzycznych na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej: *Wykorzystywanie inteligencji muzycznej celem przyspieszenia procesu zapamiętywania dzieła muzycznego na przykładzie sonat fortepianowych nr 2, 3 i 4 Miłosza Magina*, Akademia Muzyczna im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu, 2012 r.
- Dyplom magistra sztuki w zakresie dyrygentury, Akademia Muzyczna im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu, 2014 r.

3. **Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych/artystycznych:**

- 2012 - obecnie, Akademia Muzyczna im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu

4. **Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 2016 r. poz. 882 ze zm. w Dz. U. z 2016 r. poz. 1311):**

a) **tytuł osiągnięcia naukowego/artystycznego:**

Płyta CD: *Gracjan Szymczak (recital solowy)*

b) **informacje o osiągnięciu naukowym/artystycznym:**

Wydawnictwo: Płyta wydana staraniem Fundacji Piotra Klera.

Realizacja nagrania: Ewa Guziółek-Tubelewicz.

Nagranie płyty zostało zrealizowane w Studio Koncertowym S1 im. Witolda Lutosławskiego w Warszawie w dniach 26-28.01.2015.

Utwory znajdujące się na płycie:

1. **Claude Debussy** - Suite Bergamasque:

I Prélude

II Menuet

III Clair de lune

IV Passepied

2. **Miłosz Magin** - Triptyque polonaise:

- I Mazur*
- II Kujawiak*
- III Oberek*

3. Maurice Ravel - Sonatine for piano in F sharp minor:

- I Modéré*
- II Mouvement de Menuet*
- III Animé*

4. Ignacy Jan Paderewski - Piano Sonata in E flat minor op.21:

- I Allegro con fuoco*
- II Andante ma non troppo*
- III Allegro vivace*

c) omówienie celu naukowego/artystycznego ww. pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania:

Płyta CD z moim solowym repertuarem, będąca podstawą wszczęcia postępowania habilitacyjnego, została nagrana i wydana staraniem Fundacji Piotra Klera, której w 2013 r. zostałem pierwszym stypendystą. Zawiera utwory czterech kompozytorów powstałe w XX wieku. Dwa z nich zostały stworzone przez znanych na całym świecie francuskich kompozytorów: Claude Debussy'ego oraz Maurice Ravela, pozostałe natomiast skomponowali polscy mistrzowie: Ignacy Jan Paderewski i Miłosz Magin. Cechą wspólną wszystkich utworów jest to, że wymagają od pianisty naprawdę dobrego warsztatu oraz brawury wykonawczej. Celem niniejszego przedsięwzięcia jest przedstawienie choć w minimalnym stopniu dorobku polskich XX-wiecznych twórców i zestawienie ich twórczości z dziełami wielkich zagranicznych kompozytorów. Polscy kompozytorzy są wielokrotnie mniej znani i doceniani, a ich utwory rzadziej prezentowane są na scenach. Niestety w mojej praktyce zawodowej zauważyłem, że podobna sytuacja ma miejsce również w przypadku kształcenia studentów na muzycznych uczelniach wyższych w Polsce, gdzie kompozycje znakomitych polskich twórców nie zbyt często są wykorzystywane w procesie nauczania przyszłych zawodowych muzyków.

Pierwszą pozycję na płycie stanowi *Suita Bergamasque* Clude'a Debussy'ego. *Suita* składa się z czterech części: *Prélude*, *Menuet*, *Claire de Lune* oraz *Passepied*. *Prélude*, napisane w tonacji F-dur, pełni funkcję wstępu. Kompozytor podaje tempo *rubato*, więc otwiera to szerokie możliwości agogiczne dla pianisty. Część ta łączy w sobie elementy dynamicznego otwarcia dużego cyklu, ale też delikatności kompozytorskiej Debussy'ego, dlatego też często po kilku taktach *forte* następuje od razu wyciszenie i subiektywność brzmieniowa. Fragment środkowy *Prélude*, utrzymany w tonacji a-moll, przedstawia względny spokój, może nawet smutek. Trudnością techniczną mogą być szybkie przemieszczania się po rejestrach i krzyżowanie rąk, nie tracąc przy tym pulsacji i narracji frazy. Kompozycja zawiera liczne modulacje opierające się na skali całotonowej, stąd wyzwaniem dla mnie było także wydobyć jak najciekawszej i delikatnej barwy na fortepianie obrazującej te odmienne tonacje.

Wydawałoby się z pozoru, że menuet - taniec sięgający tradycją dworu Ludwika XIV - nie najlepiej nadaje się do wprowadzenia nowości kompozytorskich. Jednak druga część

Suity Debussy'ego pokazuje w pełni kunszt kompozytora i jego brak ograniczeń w wyobraźni muzycznej. Liczne zmiany charakteru, doskonałe wyczucie tonacji i skali czynią z *Menueta* perłę kompozytorską. W przeciwieństwie do *Prélude*, w *Menuecie* należy przestrzegać jednolitości tempa (nie licząc kilku drobnych odchyłeń). Ponieważ początek utworu nie należy do najłatwiejszych, zważywszy na dość niewygodną fakturę dwudźwiękową w większości z artykulacją *staccato*, często na nagraniach słyszałem go w tempie nieco wolniejszym niż dalsza część utworu. Dlatego we wspomnianym początku, jak również w wielu późniejszych miejscach opracowałem inną aplikaturę, celem ułatwienia wykonawstwa, nie zmieniając przy tym ani idei kompozytora ani też tempa. Debussy wprowadza do *Menueta* całą paletę kolorów wyzwalaając go niejako ze sztywnych ram tradycji.

Trzecia część cyklu cieszy się największą popularnością. Jest to nocna opowieść o blasku księżycy, w której pianista może się wykazać niebywałą subtelnością i delikatnością. Sztuką zagrania tej części było dla mnie zmieszczenie się w metrum 9/8 nie niszcząc przy tym jakże potrzebnego *rubato*. Fragment środkowy przypomina trochę podmuchy wiatru odlatujące światło księżycy, aż dochodzi do kulminacji *animato* i *forte*, po której następuje uspokojenie emocji i powrót do pierwszego nastroju.

Passepied to bretoński taniec ludowy zwykle utrzymany w trójdzielnym metrum. Jednak u Debussy'ego pojawia się on w metrum 4/4. I to właśnie metrum jest głównym czynnikiem nadającym odpowiedni charakter, motorykę i energię do utworu. Jedną z większych trudności w *Passepied* jest jednoczesne uzyskanie perfekcji ostinatowej partii lewej ręki i pokazywanie zmienności nastrojów w ręce prawej. Debussy bardzo skrupulatnie zanotował wszelkie zmiany dynamiczne, frazowanie i artykulację, dlatego respektowanie tych zapisów podczas gry dawało mi dużą satysfakcję.

Na drugiej pozycji Płyty CD znalazły się trzy polskie tańce Miłosza Magina: *Mazur*, *Kujawiak* i *Oberek*. Wchodzą one w skład *Tryptyku Polskiego*. Miłosz Magin to kompozytor i pianista, który nie jest zbyt dobrze znany w Polsce, a z którym łączy mnie bardzo osobisty kontakt. Ten polski twórca urodzony w 1929 r. w Łodzi od 1960 r. na stałe przebywał we Francji. Był uczniem fortepianu u Margerity Trombini-Kazuro oraz kompozycji u Kazimierza Sikorskiego i Jana Maklakiewicza. W 1955 r. otrzymał wyróżnienie na V Konkursie Chopinowskim w Warszawie, a w 1957 r. ukończył z wyróżnieniem Warszawską Akademię Muzyczną im. F. Chopina. Po przeprowadzce do Paryża został profesorem tamtejszego konserwatorium. Od 1985 r. odbywa się tam międzynarodowy konkurs jego imienia, którego laureatem zostałem w 2009 r. Od tamtego czasu na stałe związałem swój repertuar z jego utworami. Mój przewód doktorski również oparłem o twórczość Miłosza Magina, analizując i wykonując wówczas sonaty fortepianowe nr 2, 3 i 4.

Tryptyk Polski Miłosza Magina to współczesna interpretacja kompozytora tradycyjnych tańców polskich. *Mazur* - niebywale żywiołowy utwór, który w 2008 roku po raz pierwszy usłyszałem na konkursie pianistycznym im. M. Magina w Łodzi i od razu wprowadziłem go do swojego repertuaru. Bardzo chciałem, żeby ta kompozycja znalazła się na mojej płycie, ponieważ jest ona w dużej mierze tożsama z moim temperamentem. Kontrastowy do żywiołowości *Mazura* jest jego środkowy fragment, w którym zmienia się gęsta faktura, a dynamika osłabia się do niemal niesłyszalności w *ppp*. Po długim *crescendo* powraca

jednak część pierwsza, po której następuje brawurowe zakończenie utworu w niskim rejestrze.

Kujawiak napisany został w skromnej i delikatnej fakturze oraz utrzymany w zdecydowanej większości w najcichszej dynamice. Kompozytor z dużym wyczuciem stosuje tu połączenia akordów durowych z co najmniej jednym dysonansem, powodując, że każdy kolejny pojawiający się akord jest dla słuchacza nieprzewidywalny. Dla mnie, jako wykonawcy, trudnością było utrzymanie napięcia w wolnym tempie *Kujawiaka*, jak również odpowiednie proporcje dynamiczne poszczególnych głosów, żeby każdy akord brzmiał wręcz zjawiskowo.

Na koniec cyklu pojawia się *Oberek*, w którym główną rolę odgrywają: bardzo szybkie tempo, selektywna artykulacja i precyzja w przebiegach ósemkowych. Charakteru ludowego nadają głośne, grane lewą ręką kwinty w dolnych rejestrach. Jest to zdecydowanie najbardziej wirtuozowska część *Tryptyku Polskiego* i wymaga ogromnej sprawności technicznej pianisty. Kompozycję tę wielokrotnie wykonywałem publicznie i zawsze była odbierana z dużym entuzjazmem ze strony słuchaczy.

Kolejną - trzecią już pozycję na płycie stanowi *Sonatina* Maurice Ravela. Jest to utwór, który bardzo chciała zagrać jedna z moich studentek. Postanowiłem się więc go nauczyć i od samego początku niebywale mi się spodobał, dlatego na stałe dołączył do mojego repertuaru. Pierwsza część *Sonatiny* to *Modéré*, w której Ravel, jak mało kto, potrafił przedstawić ruch barw i lśnienie kolorów w muzyce. Szybki akompaniament trzydziestodwójek przypomina mi ruch wody, na której tafli należy ze szczególną subtelnością prowadzić głos melodii - zapisany najczęściej czwartym lub piątym palcem prawej ręki. Nieodzownym wydaje się zatem gra *rubato* nawiązując do otaczającego nas świata natury.

Druga część *Sonatiny* to *Mouvement de Menuet* ukazany przez Ravela w sposób baśniowy, nierealny. Poszczególne współbrzmienia inspirowały mnie do poszukiwań właściwego spektrum dźwiękowego. Starłem się też ukazywać wielorakość krótkich wątków polifonicznych. Uważam, że kompozytor wykazał się w tym dziele niebywałym wyczuciem smaku i zarazem delikatności.

Całość *Sonatiny* wieńczy finał *Animé*, w którym podobnie jak w *Modéré* można mieć skojarzenia z ruchem wody. Finał wymaga biegłości technicznej, występują tu liczne przebiegi trzydziestodwójkowe, a ręce pianisty wielokrotnie krzyżują się. Przez całą część wymagana jest precyzyjna i zbalansowana pedalizacja, mająca na celu ujawnienie częstych zmian tonacji.

Ostatnim dziełem nagrany przeze mnie na płycie jest *Sonata Fortepianowa op. 21* Ignacego Jana Paderewskiego. *Sonata* ta jest jednym z najgłębszych utworów ówczesnej literatury fortepianowej, a z dzieł Paderewskiego w nastroju najboleśniejszych. Pod względem faktury technicznej jest to utwór łączący w sobie ścisłość stylowej formy z pomysłami wykazującymi szlachetną ewolucję i wzbogacenie stylu. Sam I. J. Paderewski na temat swojej sonaty wypowiedział się następująco: „Cały prawie rok 1903 spędziłem w Morges i komponowałem. Najpierw napisałem sonatę fortepianową, jeden z moich najlepszych i najważniejszych utworów. Jest jednak niesłychanie trudna i z tego powodu nie będzie nigdy popularna”. Wybór tonacji es-moll powoduje, że *Sonata* ma nastrój mroku, tajemniczości, wywołuje nawet strach.

Prolog części pierwszej *Sonaty* rozpoczyna się głośnym pochodem oktawowym i jak podaje Henryk Opieński w swojej książce pt. „I. J. Paderewski” – „wywołuje on wrażenie marszu jakiegoś olbrzyma”. Część ta, jak i cała *Sonata*, były dla mnie wielkim wyzwaniem. Samo rozczytywanie tekstu nutowego, a także długotrwała nauka na pamięć, w niezwykle rzadko stosowanej tonacji es-moll, jest dużym wysiłkiem umysłowym. Natomiast granie w docelowym tempie i charakterze, w bardzo gęstej fakturze akordowej i oktawowej, to z kolei wyczerpujący wysiłek fizyczny.

Andante ma non troppo o budowie AA', mimo beethoven'owskiego spokoju, zawiera jednak fatalistyczny motyw główny, składający się z dwóch akordów. Pierwszy – zwiększony, pojawia się w wyższym rejestrze, a drugi – durowy, w rejestrze niższym. Część ta zawiera duży ładunek emocjonalny, który rozładowywany jest w kilku kulminacjach, dlatego uważam, że najtrudniejszym elementem wykonawczym było tu staranne rozplanowanie dynamiki oraz ekspresji.

Finał *Sonaty* i finał całej płyty CD to brawurowe *Allegro vivace*, które niewątpliwie było dla mnie najbardziej wymagające. Jego budowa to ABA, gdzie części skrajne to wirtuozowskie przebiegi szesnastkowe o kaskadowych zejściach podparte motywem prologu *Allegro con fuoco*, natomiast część "B" to niezwykła fuga, której temat prowadzony jest w sekstach. Opanowanie tej fugi, z licznymi *strettami*, i krzyżującymi się tematami w dwudźwiękach, czyni tę *Sonatę* niebywale trudną.

Mam nadzieję, że płyta z moim solowym recitalem zainspiruje innych pianistów do sięgania po repertuar, który nagrałem, zwłaszcza po *Sonatę* es-moll Paderewskiego, jak również przybliży sylwetkę Miłosza Magina i zachęci do wykonywania dzieł tego polskiego kompozytora.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo - badawczych i artystycznych:

Przedstawienie i omówienie mojej działalności, wszystkich dokonań na polu artystycznym czy też naukowo - dydaktycznym od momentu uzyskania przeze mnie stopnia doktora sztuki chciałbym rozpocząć od przytoczenia wcześniejszych faktów z mojej edukacji muzycznej. Uważam, że przedstawienie mojego wcześniejszego cyklu rozwoju jako muzyka, wyborów i dokonań da pełny obraz mojej osoby i wyjaśni, w jakim obecnie miejscu swojego życia się znajduję i jakimi drogami chciałabym podążać w przyszłości.

a) edukacja muzyczna oraz osiągnięcia artystyczne przed uzyskaniem stopnia doktora sztuki muzycznej:

Początki mojej edukacji muzycznej związane są z Wałbrzychem. Tam w latach 1993 - 1998 uczęszczałem do ZSM I st. im. Stanisława Moniuszki ucząc się gry na fortepianie oraz wiolonczeli. W kolejnych latach moja droga jako muzyka została już na stałe połączona z Wrocławiem, gdzie w 1998 r. wraz z rodziną przeprowadziłem się. Rodzice podjęli tę decyzję chcąc zapewnić mi lepszy rozwój artystyczny. Wtedy też przystąpiłem do kontynuowania nauki w Państwowej Szkole Muzycznej I i II stopnia im. Karola Szymanowskiego we Wrocławiu w klasie fortepianu dra Michała Szczepańskiego. Będąc uczniem wrocławskiej szkoły muzycznej zostałem laureatem wielu krajowych i międzynarodowych konkursów pianistycznych m.in.: Żagań (1999 r.) – I nagroda; Warszawa (1999 r.) – I nagroda; Szafarnia (1998 r.) – III nagroda; Antonin

(1998 r.) – I nagroda, (2000 r.) – II nagroda, (2002 r.) – II nagroda; Piotrków Trybunalski (2000 r.) – III nagroda; Płock (2001 r.) – I nagroda; Kraków (2004 r.) – III nagroda.

W 2004 r., po ukończeniu szkoły muzycznej, podjąłem studia w Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu na Wydziale Instrumentalnym równolegle w zakresie gry na fortepianie w klasie prof. Grzegorza Kurzyńskiego oraz gry na wiolonczeli w klasie prof. Lidii Grzanki-Urbaniak. Oba kierunki ukończyłem z wyróżnieniem w 2009 r. i w tym samym roku rozpocząłem studia dyrygenckie w klasie prof. Marka Pijarowskiego oraz studia doktoranckie w klasie fortepianu prof. Grzegorza Kurzyńskiego.

Jako student Akademii Muzycznej również wielokrotnie zostawałem laureatem konkursów pianistycznych, m.in. w październiku 2005 r. zostałem półfinalistą XV Międzynarodowego Konkursu im. Fryderyka Chopina w Warszawie uzyskując na nim dodatkowo Nagrodę Pozaregulaminową im. Janiny Nawrockiej – dla pianisty wyróżniającego się muzykalnością. Otrzymałem także: Nagrodę Specjalną na Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym „Arthur Rubinstein in Memoriam” (Bydgoszcz 2007 r.), III nagrodę na Ogólnopolskim Konkursie Pianistycznym im. Fryderyka Chopina (Warszawa 2007 r.), II nagrodę (pierwszej nie przyznano) na Ogólnopolskim Konkursie Chopinowskim im. Miłosza Magina (Łódź 2007 r.), II nagrodę na Konkursie Pianistycznym o stypendium fundacji Yamaha (Gdańsk 2008 r.), Grand Prix na XIII Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym im. M. Magina (Paryż 2009 r.), Nagrodę Specjalną na X Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym im. E. Griega (Oslo 2009 r.), III nagrodę na Międzynarodowym Konkursie Chopinowskim (Canberra, Australia 2011 r.). Jako jeden z 7 Polaków brałem również udział w XVI Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym im. Fryderyka Chopina (Warszawa 2010 r.).

Od roku 2010 grałem w studenckim kwintecie fortepianowym „Gramadama”, z którym zdobyłem także kilka czołowych nagród na międzynarodowych konkursach muzyki kameralnej m.in. II nagrodę na festiwalu muzyki kameralnej (Oleśnica 2010 r.) oraz II nagrodę na XIV Międzynarodowym Konkursie ‘Pietro Argento’ (Gioia del Colle, Włochy 2011 r.).

Byłem uczestnikiem i laureatem wielu ogólnopolskich festiwali muzycznych m.in.: „Tydzień Talentów 2005” w Tarnowie, „Chopinowskie Interpretacje Młodych 2005” w Koninie, „Wieczory w Arsenale 2008” we Wrocławiu, „Muzyka Epok 2009” w Dusznikach Zdroju, „Chopiniana – VII Dni Fryderyka Chopina” (Warszawa 2010 r.), „Wszystkie Mazurki Świata” (Warszawa 2010 r.), „Ogrody Muzyczne” (Warszawa 2010 r.), „Sierpień Talentów” (Katowice 2010 r.).

Będąc zarówno uczniem jak i studentem wielokrotnie otrzymałem stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Stypendium Prezydenta Wrocławia. Jako stypendysta Krajowego Funduszu na rzecz Dzieci występowałem na Zamku Królewskim w Warszawie, brałem udział w warsztatach muzycznych w Zakopanym (2003 r., 2004 r.) oraz uczestniczyłem w „Cademuir International Summer School 2002” w Szkocji. W 2000 roku reprezentowałem Polskę na Międzynarodowej wystawie „EXPO 2000” w Hannoverze grając recitale chopinowskie. Byłem uczestnikiem wielu kursów pianistycznych m.in.: „II Międzynarodowych Warsztatów Pianistycznych” (Olsztyn 2003 r.), sześciokrotnie na „Międzynarodowym Mistrzowskim Kursie Pianistycznym” (Duszniki Zdrój 2004-2009 r.) oraz „Summer Music Academy” (Krzyżowa 2005 r.).

Nagrywałem dla Radia i Telewizji Polskiej. Koncertowałem w wielu miastach Polski, w Niemczech, w Szkocji, w Norwegii, w Czechach, w Austrii, we Francji, we Włoszech, w Chinach oraz w Australii. W tym czasie nagrałem 7 płyt, w tym 3 solowe z muzyką Fryderyka Chopina oraz Miłosza Magina.

b) osiągnięcia naukowo-dydaktyczne oraz artystyczne po uzyskaniu stopnia doktora sztuki muzycznej:

W niniejszym punkcie zamierzam przedstawić swoje osiągnięcia od momentu uzyskania stopnia doktora sztuki muzycznej. Chciałbym zaprezentować swoją działalność zarówno w zakresie naukowo-dydaktycznym jak i na polu artystycznym. Szczegółowego usystematyzowania całej swojej działalności dokonałem w przedłożonej dokumentacji dorobku artystycznego oraz informacji o osiągnięciach dydaktycznych, współpracy naukowej i popularyzacji nauki.

Z chwilą, gdy w 2012 r. ukończyłem studia doktoranckie i uzyskałem stopień doktora sztuki muzycznej, objąłem stanowisko wykładowcy w Katedrze Fortepianu w Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu, a następnie w 2015 r. stanowisko adiunkta. Na akademii, prócz nauki gry na fortepianie, prowadzę także zajęcia z czytania partytur oraz uczestniczę w zajęciach na innych wydziałach jako akompaniator. W 2014 r. ukończyłem także z wyróżnieniem studia dyrygentury w klasie prof. Marka Pijarowskiego, a będąc jeszcze studentem ostatniego roku zostałem półfinalistą I Ogólnopolskiego Konkursu Studentów Dyrygentury im. Adama Kopycińskiego.

Od początku swojej pracy na Akademii Muzycznej starałem się łączyć działalność estradową oraz naukowo-dydaktyczną. Wyznaję zasadę, że im więcej sam zdobywam doświadczenia jako aktywny i koncertujący muzyk, tym staję się bardziej doświadczony i jestem w stanie swoim studentom przekazać więcej trafnych uwag, lepiej poprowadzić czy też uczulić na wiele spraw z jakimi się spotkają koncertując, czy też w ich własnej późniejszej działalności pedagogicznej. W czasie swojego, już kilkuletniego zatrudnienia, pracowałem z różnymi studentami. Wielu z nich początkowo nie rokowało zbyt dobrze, jednak indywidualne podejście do każdego i ciężka praca wielokrotnie powodowały ogromny rozwój artystyczny i techniczny poszczególnych studentów. W przypadku dwójki z nich zaowocowało to nagrodami na konkursach międzynarodowych. W ciągu tych kilku lat na uczelni byłem również promotorem 9 prac magisterskich i licencjackich oraz recenzentem 11 prac. Wykaz tematów poszczególnych prac studentów znajduje się w dołączonej dokumentacji.

Zwracam również szczególną uwagę na działalność dydaktyczną realizowaną poza Akademią Muzyczną. Co roku jestem zapraszany na warsztaty pianistyczne i konsultacje metodyczne zarówno dla nauczycieli jak i uczniów szkół muzycznych I i II stopnia. Do tej pory 9 razy prowadziłem konsultacje i warsztaty w szkołach muzycznych w Bolesławcu, Wałbrzychu i Lubaniu. W lipcu 2018 r. prowadziłem kurs pianistyczny w ramach X Letniej Akademii Muzycznej organizowany na Akademii Muzycznej we Wrocławiu. Ponadto jestem zapraszany do uczestnictwa w pracach jury na konkursach pianistycznych na terenie Dolnego Śląska. Aż do teraz uczestniczyłem w 5 tego typu wydarzeniach. Na chwilę obecną otrzymałem kolejne zaproszenia już na rok 2019. Uważam, że bardzo ważne jest to, aby pracownicy wyższych uczelni artystycznych aktywnie włączali się w edukację uczniów szkół muzycznych niższego szczebla. Od początku aktywności

artystycznej dzieci i młodzieży należy właściwie ich ukierunkowywać, by prawidłowo rozwijały się muzycznie.

Z moimi spostrzeżeniami, zarówno z nauki studentów gry na fortepianie jak i pracy jako akompaniator na uczelni, chętnie dzielę się z pedagogami z innych jednostek muzycznych w Polsce. W 2016 r. brałem udział w Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej "Kształcenie przyszłych dyrygentów, instrumentalistów i wokalistów w aspekcie pracy pianisty korepetytora", organizowanej przez UMFC na Wydziale Instrumentalno-Pedagogicznym w Białymstoku, gdzie wygłosiłem referat pt. "Ile waży pianista? Rola akompaniatora w procesie dydaktycznym dyrygenta". W wystąpieniu tym zawarłem informacje jak praca pianisty-akompaniatora wpływa na rozwój studenta dyrygentury, przedstawiłem ich wzajemne relacje i oczekiwania. Zwróciłem także uwagę na błędy młodych dyrygentów oraz omówiłem konkretne aspekty pracy i zachowania zarówno pianisty-akompaniatora jak i studentów dyrygentury, które mogą pomóc w jeszcze lepszym prowadzeniu i odbiorze zajęć.

W 2017 r. brałem czynny udział w Pianistycznym Forum Młodych Pedagogów organizowanym na Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi, w ramach którego wygłosiłem referat pt. "Inteligencja muzyczna" oraz poprowadziłem pokazową lekcję otwartą. W wygłoszonym referacie omówiłem inteligencję i jej rodzaje oraz odniosłem się do praktycznego zastosowania inteligencji muzycznej w przyspieszeniu nauki tekstu muzycznego.

Biorąc udział w tych dwóch przedsięwzięciach miałem możliwość wymiany cennych wiadomości i spostrzeżeń z pracownikami innych muzycznych uczelni wyższych w Polsce. Obydwa moje wystąpienia cieszyły się dużym zainteresowaniem, co zaowocowało licznymi pytaniami i żywą dyskusją po wygłoszeniu referatów.

Prócz czerpania z doświadczeń innych pedagogów w Polsce mam świadomość, że ważna jest także współpraca z innymi ośrodkami akademickimi z całego świata, dlatego chętnie angażuję się w pomoc przy organizacji wizyt profesorów z innych europejskich uczelni w ramach programu Erasmus+. Sam także uczestniczyłem w tym programie w 2015 r. prowadząc na Afyon Kocatepe University (Afyonkarahisar, Turcja) kurs pianistyczny.

Drugą ważną dla mnie działalnością jest aktywność artystyczna i estradowa. Zauważyłem, że mój nieustanny rozwój umiejętności i doskonalenie warsztatu pianistycznego wpływają pozytywnie na moją pracę jako pedagoga, dlatego pomimo ożywionej pracy dydaktycznej, od 2012 r. nadal prowadzę intensywną działalność estradową. W tym czasie wystąpiłem w ponad 90 koncertach w kraju i za granicą (Niemcy, Szwecja, Turcja). Były to: 45 koncertów solowych, 12 koncertów solowo-kameralnych, 9 kameralnych oraz 6 występów jako solista z towarzyszeniem orkiestry bądź zespołu. Brałem także udział jako pianista-solista w 14 spektaklach wystawianych w Operze Wrocławskiej oraz w 4 spektaklach Studia Matejka w Klubie Browar Mieszczański. W roku 2014 razem z Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Sudeckiej wykonałem jako dyrygent IX Symfonię e-moll "Z Nowego Świata" op. 95 A. Dvořáka oraz Koncert fortepianowy b-moll op. 23 P. Czajkowskiego, w którym solistą był Piotr Łukaszczyk. W 2018 r. współpracowałem z Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Dolnośląskiej jako wiolonczelista i uczestniczyłem w dwóch koncertach we Lwowskim Narodowym Akademickim Teatrze Opery i Baletu

im. Salomei Kruszelnickiej oraz w jednym koncercie w Filharmonii Dolnośląskiej w Jeleniej Górze. W czasie pracy na Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu brałem także udział w przygotowaniu oprawy artystycznej towarzyszącej konferencjom międzynarodowym poświęconym Ryszardowi Bukowskiemu (2016 r.) i Aleksandrowi Tansmanowi (2017 r.).

Spośród wszystkich występów znaczenie szczególne miały dla mnie te z towarzyszeniem orkiestry symfonicznej. Formę tę uważam za wielki przywilej dla pianisty. Pozwala ona na pełne zaprezentowanie piękna muzyki fortepianowej oraz współtworzenie całego wykonania wielkich dzieł. Od uzyskania stopnia doktora sztuk muzycznych dostąpiłem tego zaszczytu aż 6 razy, współpracując z takimi dyrygentami jak: Marek Pijarowski, Jose Maria Florencio, Jan Stanienda, Bartosz Żurkowski i Szymon Makowski. Najbardziej wspominam współpracę z maestro Markiem Pijarowskim, której rezultatem było wykonanie "Rapsodii na temat Paganiniego na fortepian i orkiestrę" op. 43 S. Rachmaninowa na scenie Narodowego Forum Muzyki we Wrocławiu.

Choć w moim sercu muzyka klasyczna wielkich mistrzów zajmuje miejsce szczególne z wielką chęcią i zaangażowaniem biorę udział we wszelkich inicjatywach propagujących muzykę współczesną młodych kompozytorów. Dwie najważniejsze spośród nich to dla mnie V Festiwal Prawykonań w Katowicach (2013 r.), na którym zagrałem koncert fortepianowy S. Krupowicza wraz z orkiestrą NOSPR pod batutą Jose Mario Florencio w Sali Koncertowej im. Grzegorza Fitelberga oraz występ kameralny i solowy na 31. Festiwalu Musica Polonica Nova odbywający się w Narodowym Forum Muzyki we Wrocławiu. Wykonywanie muzyki współczesnej stanowi dla pianisty zupełnie inne problemy do rozwiązania. Muzyka ta rządzi się swoimi prawami, niekiedy zbliżonymi do całkowitej anarchii i tym samym stając się często niezwykle wymagającą zarówno pod względem warsztatowym jak i interpretacyjnym. Są to próby sił i umiejętności, których chętnie podejmuję się mając na uwadze mój dalszy pełny rozwój artystyczny jako pianisty.

Ważnym punktem w mojej działalności artystycznej było otrzymanie stypendium od Fundacji Piotra Klera w 2013 r. Fundacja ta opiekuje się zdolnymi młodymi pianistami z całej Polski i umożliwia im wydanie własnej płyty oraz organizuje dla swoich podopiecznych koncerty. W ramach stypendium, które otrzymałem, wystąpiłem na pięciu koncertach, w czasie których wykonywałem utwory solowe, duety oraz dzieła z towarzyszeniem kwartetu lub orkiestry symfonicznej. Prócz mojej solowej płyty, będącej podstawą do wszczęcia postępowania habilitacyjnego, staraniem Fundacji Piotra Klera powstały jeszcze 2 albumy z koncertami fortepianowymi Fryderyka Chopina w aranżacji kameralnej (w wersji studyjnej i live). Na tych nagraniach zostały zapisane moje wykonania Koncertu e-moll op.11, natomiast Koncert f-moll op. 21 zagrał drugi wówczas stypendysta - Łukasz Mikołajczyk. Wersje kameralne koncertów Chopina stawiały przed nami zupełnie inne wyzwania niż w przypadku wykonania ich z orkiestrą. Były one jednocześnie niezwykle odświeżającą odmianą ukazującą nieznanne oblicze popularnych i osłuchanych dzieł. Wykonanie koncertów w tej wersji wymagało od nas większego skupienia się na pokazaniu przejrzystości, wyrazistości oraz plastyczności wielu szczegółów, takich jak motywy rytmiczne, kontrapunktujące tematy, efekty harmoniczne czy artykulacja. Wszystko to zagwarantowało spójność fakturalną i uczestniczyło we wtapianiu partii solisty w złożoną tkankę akompaniamentu. Partia solistyczna musiała zostać przez nas prowadzona tak, by nie zdominować pozostałych muzyków, a wręcz stać się dla reszty instrumentów towarzyszących partnerem, jednocześnie podnosząc

w wielu miejscach ich rangę. Wykonanie koncertów Fryderyka Chopina w wersji kameralnej czyni te dzieła bardziej dostępnymi dla słuchaczy wszędzie tam, gdzie organizacja repertuaru z towarzyszeniem orkiestry symfonicznej jest trudna do realizacji. Kameralne opracowania koncertów istniały praktycznie od momentu powstania tych kompozycji i stanowiły pierwsze wersje w jakich prezentowane były publiczności, dlatego warto je upowszechniać. Myślę, że nagrania zapisane na albumach, nad którymi miałem przyjemność pracować, spełniają tę rolę. Chciałem, by szersze grono odbiorców miało możliwość zapoznania się z wersjami kameralnymi koncertów Chopina i aby osoby organizujące koncert bez udziału orkiestry symfonicznej nie odbierały publiczności radości obcowania z tymi dziełami Chopina i decydowały się na wersje kameralne tych utworów.

W moich planach na najbliższą przyszłość chciałbym uwzględnić wydanie kilku publikacji naukowych, nad którymi obecnie pracuję, m.in. będzie to zbiór moich autorskich miniatur, które chciałbym, aby stanowiły pomoc dla studentów w zakresie praktycznego zastosowania zasad harmonii. Poza tym pragnę nadal kontynuować dotychczas prowadzoną działalność dydaktyczną i artystyczną.